

อนุสาสนีปาฏิหาริย์แห่งองค์พ่อแม่ครูอาจารย์

หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ตำบลวังหมี่ อำเภอน้ำเขียว จ.นครราชสีมา

วันนี้เป็นวันพฤหัสบดีที่ ๓ เดือนกรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘ ศาสนาพุทธ
คริสต์ศักราช ๒๐๒๕ ศาสนาคริสต์ ฮิจเราะห์ศักราช ๑๔๔๖ ศาสนาอิสลาม

พวกเราทุกคนที่เกิดมาเป็นมนุษย์เป็นเด็ก เป็นหนุ่ม เป็นสาว เป็นคนแก่ คนเฒ่า
คนชรา เป็นข้าราชการนักรการเมือง เป็นนักบวช เป็นพ่อค้าประชาชน เกษตรกร
อุตสาหกรรม ให้พากันเข้าใจในการดำเนินชีวิตที่ถูกต้องเพื่อจะไม่มีความทุกข์ทรมาน
ทางใจ เพื่อทำที่สุดทุกข์ทั้งสองอย่างทั้งกายทั้งใจ

ให้พวกเราทั้งหลายเข้าใจ เพราะทุกอย่างนั่นมันคือเหตุคือปัจจัย มันคือกรรม
คือผลของกรรมไม่ใช่อย่างอื่น เมื่อเข้าใจแล้วก็ต้องพากันประพฤติพากันปฏิบัติ
มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เน้นที่ปัจจุบัน เพราะอดีต
ก็มารวมอยู่ที่ปัจจุบัน อนาคตที่จะก้าวไปข้างหน้าก็มารวมกันที่ปัจจุบัน
ปัจจุบันถึงเป็นวาระสำคัญ ถือว่าเป็นวาระแห่งชาติในการประพฤติการปฏิบัติ

สิ่งที่มันปรากฏการณ์อยู่เดี๋ยวนี้ก็คือกรรมคือผลของกรรมในอดีตที่ผ่านมา
ธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ आयตนะทั้ง ๖ มันเป็นผลของอดีต เราต้องรู้ต้องเข้าใจว่าอันนี้
มันเป็นผลของอดีต

การประพุดิการปฏิบัติเราต้องรู้อดีตที่ผ่านมา อันไหนมันเป็นความดี ที่ประกอบด้วยปัญญา รู้ว่าความไม่ดีเื่องมาจากอวิชา เื่องมาจากความหลง เราต้องรู้เื่องอดีตที่ผ่านมา เพื่อเราจะได้ประพุดิปฏิบัติในปัจจุบันให้ดี ๆ เราจะได้ไม่ได้ ทำผิดอีก ให้ถือว่าผิดนั้นก็เป็นครู เป็นครูอย่างไรรละ เป็นอดีตที่จะต้องเปลี่ยนแปลง จากสิ่งที่ไม่ดีให้มันดี สิ่งที่ไม่มปัญญาให้มันมีปัญญา ถือว่าอดีตให้เป็นครูเป็นบทเรียน

เราต้องเห็นภัยในความไม่ถูกต้อง เห็นภัยในวิญญสงสาร ถ้าเราไม่เห็นภัย เราก็จะไปทำอย่างเก่า ปฏิบัติอย่างเก่า มันก็ไม่ได้ เพราะมันเสียหาย ไม่ถูกต้อง สิ่งไหนที่ดี ๆ ที่ประกอบด้วยปัญญา เราจำไว้ เพื่อเป็นคติธรรมนำมาประพุดิ ปฏิบัติธรรม เพื่อเราจะได้หยุดกรรมเก่าในสิ่งที่ไม่ดี และเราก็จะได้สร้างกรรมใหม่ เพราะชีวิตของเรานี้ต้องก้าวไปด้วยการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ เพื่อให้เป็นธรรม เป็นปัจจุบันธรรม

เราเป็นคนมีปัญญาถึงต้องเป็นคนดี เป็นคนดีถึงต้องเป็นคนมีปัญญา ความดีกับปัญญานี้ไปพร้อม ๆ กัน ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านถึงบอกว่า เราทุกคนต้องไม่ทำบาปทั้งปวง ทำแต่ความดีหรือว่าทำแต่บุญ ทำความดีก็ต้องฉลาด อีกด้วย ทำความดีก็ต้องมีปัญญา เราต้องรู้เข้าใจเื่องความดี มนุษย์เราถึงมีการเรียน การศึกษาเพื่อให้รู้จักความดี ต้องรู้จักว่าอันไหนไม่ดี

มนุษย์เรามีการเรียนการศึกษา ศึกษาจากพ่อจากแม่ ศึกษาจากโรงเรียน ด้วยการค้นคว้าทางวิทยาศาสตร์ มนุษย์เราต้องมีการเรียนการศึกษา เพราะการเรียน การศึกษานี้เป็นแสงสว่าง เป็นความรู้ ความเข้าใจเื่องเหตุเื่องปัจจัย การเรียนการศึกษานี้เป็นหลักการของมนุษย์ ทุก ๆ ประเทศมีการเรียนการศึกษา ใช้หลักการเดียวกันหมด อนุบาล ประถม มัธยม อุดมศึกษา ใช้หลักการเดียวกันหมด

ถึงจะเป็นคนต่างชาติต่างประเทศต่างศาสนาก็เป็นหลักการอันเดียวกัน นี่เป็นสากล เพื่อเป็นความรู้ความเข้าใจของมนุษย์ ผู้ที่มีการเรียนการศึกษาผู้ที่มีปัญญามาก เมื่อไปรับจ้างทำงานถึงมีค่าตัวแพงมากกว่าผู้ที่ไม่มีการเรียนการศึกษา ผู้มีปัญญาน้อย ค่าถึงมี มอก. มีมาตรฐานในการเรียนการศึกษา

หลักการอุดมการณ์อุดมธรรมในการดำเนินชีวิต เราต้องมีหลักการ มีปัญญาสัมมาทิฐิ มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

ให้เราทุกคนที่เป็นมนุษย์ถือว่าปัจจุบันเป็นวาระสำคัญในการประพฤติการปฏิบัติ พากันแน่นมาที่ตัวเราทุก ๆ คน ไม่แน่นที่ผู้อื่น แน่นที่ตัวเรา คนอื่นเค้าจะดีจะชั่ว ก็ช่างเค้า แน่นที่ตัวเรา ให้ตัวเราเกิดความสงบเกิดปัญญา เกิดปัญญาเกิดความสงบ แน่นที่ตัวเรา

มนุษย์เราทั้งหลายอย่าไปทำอะไรตามความชอบไม่ชอบ อย่าไปทำอะไรตามธาตุ ตามขันธ์ตามอายตนะตามสิ่งแวดล้อม เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ผ่านไปด้วยความรู้ ความเข้าใจ แน่นที่ใจของเรา แน่นที่บริสุทธิ์คุณ เป็นผู้เห็นภัยในวัฏฏสงสาร เจริญสติปัญญา เอาความสงบเอาปัญญาไปพร้อม ๆ กัน บ้านของเราให้ถือว่า บ้านของเราที่อยู่ของเราคือความสงบและปัญญา ไม่ใช่วิชาไม่ใช่ความหลง บ้านของเราคือความสงบคือปัญญา

เราทั้งหลายต้องเข้าถึงพระนิพพานในปัจจุบัน ปัจจุบันต้องเป็นบริสุทธิ์คุณ ความสงบและปัญญานี้ ถือว่าเป็นบริสุทธิ์คุณ เราทั้งหลายจะพากันมา เจริญสติสัมปชัญญะ เน้นเรื่องการเจริญสติสัมปชัญญะ โฟกัสมาที่สติสัมปชัญญะ

มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาเป็นหนึ่งเดียวในการเจริญสติสัมปชัญญะ คอนโทลตัวเอง ด้วยความสงบด้วยปัญญาด้วยสติด้วยสัมปชัญญะ

ให้เข้าใจในการประพาดิการปฏิบัติ การปฏิบัติของเราคือการเจริญสติสัมปชัญญะ เรายกเลิกสิ่งภายนอกแล้วมาเจริญสติสัมปชัญญะเพื่อบรรบ่มอินทรีย์ เพื่อให้ติดต่อต่อเนื่อง เพื่อให้เป็นศีลเป็นสมาธิเป็นปัญญาให้ติดต่อต่อเนื่อง ถ้าเราเจริญสติสัมปชัญญะ สิ่งภายในก็จะเป็นประภัสสร สิ่งภายนอกก็จะเป็นประภัสสร รูปเวทนาสัญญาสังขารวิญญาณ สิ่งภายในนี้ก็เป็นประภัสสร รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์ภายนอกนั้นก็จะเป็นประภัสสร ทุกอย่างก็จะมีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา มีแต่ความเป็นประภัสสร

เราเป็นมนุษย์ เราทุกคนต้องพากันทำอย่างนี้ ไม่เลือกชั้นวรรณะ ทุกสิ่งทุกอย่าง นั้นไม่มีชั้นไม่มีวรรณะ มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา ไม่มีนิวรรณ์ทั้ง ๕ ไม่มีอคติทั้ง ๔ เราเอาพระพุทธเจ้าเอาไว้ในกายวาจาภิรียมารยาทใจของเรา เอาพระธรรมคำสั่งสอน แปรหมื่นพระธรรมชั้นธเอาเอาไว้ในใจของเรา เอาพระอริยสงฆ์ผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ ปฏิบัติตรง ปฏิบัติเพื่อกอกจากทุกข์ปฏิบัติสมควรมาไว้ในเราในตัวเรา ที่เป็นความสงบ เป็นปัญญา เป็นธรรมเป็นปัจจุบันธรรม ตั้งใจตั้งใจเจตนา

ให้รู้เข้าใจว่าไม่มีใครใหญ่ยิ่งใหญ่กว่ากรรม กว่ากฎแห่งกรรม กว่าผลของกรรม นั้นเป็นไปได้

เราทุกคนจะต้องเข้าใจพระธรรมพระวินัย ธรรมนุญรัฐธรรมนุญคือความสงบ และปัญญา ปัญญาและความสงบ เป็นสิ่งที่ไม่ไปตามอะไร เป็นความพอดีไม่เพิ่มไม่ตัด

ทำความดีเพื่อความดี เจริญปัญญาเพื่อปัญญา เป็นบริสุทธิคุณทั้งกายวาจา
กิริยามารยาทอาชีพอหิเป็นบริสุทธิคุณ

พระพุทธเจ้าคือบุคคลพิเศษ คือบุคคลที่นอกเหตุเหนือผล พระอรหันต์ชีณาสพ
ถึงเป็นบุคคลพิเศษ บุคคลที่นอกเหตุเหนือผล เพราะความสงบกับปัญญาเป็นหนึ่ง
เดียวกัน ความสงบระงับสังขารทั้งหลายด้วยบริสุทธิคุณถึงเป็นเหตุปัจจัย
อยู่นอกเหตุเหนือผล

การประพฤติการปฏิบัติที่เป็นอริยมรรคถึงเป็นทางสายกลางที่กายวาจา
กิริยามารยาทอาชีพอหิเป็นทางสายกลาง เป็นบริสุทธิคุณ การประพฤติการปฏิบัติ
ถึงเป็นชีวิตที่บริสุทธิคุณ ทำอะไรไม่หวังอะไร ทำบุญไม่ต้องการบุญ ทำงานไม่ต้องการ
ผลของการ เจริญปัญญาไม่ต้องการผลของปัญญา

เราเข้าใจเรื่องธรรมเรื่องสภาวะธรรม เพราะทุกสิ่งทุกอย่างนั้นล้วนแต่จรไปจรมา
เป็นเรื่องของธาตุของขันธ์ของอายตนะสัญญาจรไปมาด้วยเหตุด้วยปัจจัย

เราจะไปเอาอะไรกับเรื่องสัญญาจรไปมา ด้วยความรู้ความเข้าใจนี้ใจของเราก็จะเป็น
ปัญญาบริสุทธิคุณ ใจของเราก็จะไม่เป็นตัวเป็นตน ถ้าเรามีการปฏิบัติติดต่อเนื่อง
มันก็จะไปกระบวนการทำที่สุดแห่งความดับทุกข์ พระนิพพานถึงเป็นเรื่องปัจจุบัน
ไม่ใช่เรื่องอดีตเรื่องอนาคตเป็นเรื่องปัจจุบันธรรม เป็นเรื่องบริสุทธิคุณของศีล
ของสมาธิ ของปัญญา

การเรียนการศึกษานี้เราต้องรู้เข้าใจ ถ้าไม่รู้เข้าใจมันจะเป็นกับดักให้กับตัวเอง
ที่เอาตัวรอดด้วยความไม่รอด

การเรียนการศึกษาเพื่อเอาตัวรอดเพื่อตัวเพื่อตนนี้แหละคือการศึกษาเพื่อความรอด แต่มันเป็นการเรียนการศึกษาเพื่อความไม่รอด เป็นนักวิทยาศาสตร์สร้างกับดักเพื่อทำร้ายตัวเอง

เราทั้งหลายนะ ต้องรู้เข้าใจให้เป็นปัญญาสัมมาทิฐิ เพื่อเป็นมรรคเป็นอริยมรรคสัมมาทิฐิที่เป็นสัมมาสมาธิทุกคนต้องโฟกัสในปัจจุบัน สัมมาสมาธินี้ ถ้าสัมมาสมาธิของเราไม่แข็งแรงเราจะใจอ่อน เพราะด้านที่เราจะผ่านนี้ก็คือด้านเรื่องธาตุเรื่องชั้นเรื่องอายตนะ ถ้าเรามีความสงบไม่เพียงพอ มีปัญญาไม่เพียงพอ บุคคลนั้นย่อมใจอ่อนแน่

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าถึงให้หลักการพระธรรมพระวินัยแปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้นข้อวัตรกิจวัตรอะไรต่าง ๆ รวมกันอยู่ที่แปดหมื่นสี่พันพระธรรมชั้น เพราะว่ามันมากมาย ที่มันย่อยมาเป็นข้อวัตรกิจวัตร นี่เป็นอุปกรณ์ อุปกรณ์ที่ใช้สอยในการประพฤติการปฏิบัติ เราต้องรู้เข้าใจในเรื่องอุปกรณ์ในการดำเนินชีวิต

ให้รู้เข้าใจในสิ่งที่เป็นอุปกรณ์ ให้เข้าใจเรื่องกรรมกร จะได้เซฟตี้ชีวิตในการประพฤติการปฏิบัติ พระธรรมพระวินัยเป็นอุปกรณ์ที่เราจะเอามาใช้เอามาปฏิบัติ เพื่อเป็นหลักการอุดมการณ์

เป็นความปลอดภัยของชีวิต ด้วยความรู้ความเข้าใจ ว่าพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร ข้อวัตรปฏิบัติเป็นการช่วยเหลือเรา มันเป็นชิฟเป็นเมมโมรี่ที่ฝังอยู่ในธาตุในชั้นในอายตนะ ให้เรารู้เราเข้าใจ

เราทั้งหลายต้องรู้คุณรู้ประโยชน์ของพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตรเห็นภัยในวัฏสงสารในการเวียนว่ายตายเกิด เห็นโทษในการทิ้งพระธรรมพระวินัย

ข้อวัตรกิจวัตร เราจะไปใจอ่อนตามธาตุตามชั้นตามอายตนะนั้นไม่ได้ เราต้องรู้ต้องเข้าใจ

เห็นโทษเห็นภัยในภัยในอันตรายด้วยความรู้ความเข้าใจ ผู้ที่มามีบวชต้องพากันมา ประพฤติพากันมาปฏิบัติ เน้นที่ใจ เน้นที่เจตนา มีปิตีมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ ในการเจริญสติเจริญสัมปชัญญะ เจริญสติปัฏฐานทั้ง ๔ นี่คือการประพฤติพรหมจรรย์ของเรา ตั้งใจประพฤติปฏิบัติพรหมจรรย์

ความเสื่อมของเรานะ เรามั่นใจอ่อน เอาธาตุเอาชั้นเอาอายตนะ เอาความรู้สึกลำบากใจ ไม่ได้เอาพระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตร ข้อปฏิบัตินำชีวิต

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านตรัสว่าไม่ได้นะ อย่าพากันใจอ่อน ต้องพากันเห็นภัยในวิภวสงสาร

พระที่บวชแก่ผู้ที่แก่เฒ่าชราให้รู้เข้าใจนะ ต้องพากันเจริญสติสัมปชัญญะ ต้องเข้าถึงความว่างจากตัวตน อย่าเอาความแก่มาเป็นเรา เอาความเจ็บไข้ไม่สบายมาเป็นเรา อย่าเอาธาตุทั้ง ๔ ชั้นทั้ง ๕ อายตนะ ๑๒ มาเป็นเรา เราต้องรู้เข้าใจ เราต้องผ่านด่านความแก่ความเฒ่าความชรา ความเจ็บไข้ไม่สบาย

ให้เราเอาตัวอย่างแบบอย่างเหมือนหลวงปู่มั่น ฐิริทัตโต มีปฏิปทาที่ติดต่อกันต่อเนื่องตั้งแต่ต้นจนอวสาน หลวงปู่มั่น ฐิริทัตโต เมื่อจะละธาตุวางชั้นปรินิพพาน ประชาชนไปถามท่านว่า พ่อแม่ครูบาอาจารย์เป็นอย่างไร ท่านบอกว่าท่านไม่ได้เป็นอะไร เรื่องธาตุเรื่องชั้นเรื่องอายตนะ คำทำหน้าที่ของเค้าตามหน้าที่ตามความเป็นประภัสสร ท่านไม่ได้เป็นอะไร

พระเก่าพระพรชามากพยายามพากันออกมาทำข้อวัตรกิจวัตร อย่าให้ธาตุทั้ง ๔
 ชั้นทั้ง ๕ อายตนะภายนอกภายใน ๑๒ นำใจของเรา เพื่อเราจะได้เจริญ
 สติสัมปชัญญะ เพื่อจะได้ข้ามธาตุข้ามชั้นข้ามอายตนะไปด้วยความรู้ความเข้าใจ
 พระธรรมพระวินัยข้อวัตรกิจวัตรเป็นบริสุทธิคุณ ให้พากันรู้เข้าใจ

เรามีความสงบก็ต้องมีปัญญาให้เข้าใจ เรามีปัญญาต้องมีความสงบ ให้เรารู้เข้าใจ

ทั้งพระเก่าพระใหม่เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ เราจะได้เอาความหลงนำชีวิต
 เราจะได้เอาตัวตนนำชีวิต ความเป็นจริงแล้วไม่มีอะไรเก่าไม่มีอะไรใหม่ ถ้าเราเข้าใจ
 แล้วก็มีแต่ความสงบมีแต่ปัญญา มีแต่ปัญญามีแต่ความสงบ

พระอรหันต์ถึงไม่ต้องอาบัติ เมื่อไม่ใจอ่อนไปตามสิ่งแวดล้อมจะต้องอาบัติ
 ได้อย่างไร

เรามาบวชมาปฏิบัติให้พากันเจริญสติเจริญสัมปชัญญะให้เต็มที่ ให้มีความสุข
 มีปิติมีเอกัคคตาในการเจริญสติสัมปชัญญะให้เต็มที่ไม่ว่าเราจะทำอะไร เราจะขาดสติ
 ขาดสัมปชัญญะไม่ได้ ถ้าเรามีสติก็มีแต่ความสงบ ถ้าเรามีปัญญามันก็ไม่มีตัวมีตน
 ให้รู้ให้เข้าใจ ถ้าเรามีปัญญามันจะมีตัวมีตนได้อย่างไร เพราะปัญญานั้นมันรู้แจ้ง
 เห็นจริงตามความเป็นจริง ผู้ที่เอาตัวตนเป็นที่ตั้งถึงจะเรียนศึกษาก็ไม่ใช่ผู้มีปัญญานะ
 ถ้ามีปัญญามันจะมีตัวมีตนได้อย่างไร ให้รู้เข้าใจ มันเป็นความหลงต่างหาก
 เป็นความเห็นแก่ตัวต่างหาก

การบวชของเราการปฏิบัติของเราต้องให้ถึงพร้อมด้วยกายวาจาภิรียมารยาท
 ทั้งใจ เรามาบวชมาประพฤติปฏิบัติ เราทั้งหลายต้องไม่ตริกในกามไม่ตริก
 ในพยาบาท เรื่องกามเราก็คงไม่ตริก เรื่องพยาบาทเราก็คงไม่ตริก

เรามาบวชมาปฏิบัติ เรามาบวชทำไม เรามาตรีกในกามในพยาบาทเรามาบวช
ทำไม เพราะคนที่เค้ามาบวชเค้าไม่ให้ตรีกในกามไม่ตรีกในพยาบาท เราบวชทางกาย
ให้เสียเวลาทำไม ใจของเราต้องบวช ใจของเราต้องปฏิบัติ เพราะเรื่องของกายวาจา
กิริยามารยาทมันเป็นผลของการตรีกในกามตรีกในพยาบาท

ให้รู้ให้เข้าใจนะ เบื้องต้นถึงมีสัมมาทิฐิมีความเห็นถูกต้อง มีความเข้าใจถูกต้อง
ไม่ตรีกในกามไม่ตรีกในพยาบาท เราพากันมาบวชมายกเลิกการตรีกในกามตรีก
ในพยาบาทนะ

เราต้องรู้เข้าใจว่าเรามีตามันก็มีรูป เรามีหูก็มีเสียง เรามีจมูกก็มีกลิ่น เรามีลิ้น
ก็มีรส เรามีกายก็มีสัมผัส เรามีใจก็มีความนึกคิด ให้รู้ว่าอันนี้เป็นธรรมเป็นสภาวะธรรม
เป็นเรื่องของอดีตเป็นเรื่องของกรรมเรื่องผลของกรรม

เราจะได้หยุดด้วยความรู้ความเข้าใจ ด้วยความตั้งใจตั้งเจตนา ความหยุด
คือความสงบ เราต้องมีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในความสงบ ความหยุดคือพระธรรม
พระวินัยข้อวัตรกิจวัตร เราต้องมีปิติมีสุขมีเอกัคคตาในพระธรรมพระวินัย
ข้อวัตรกิจวัตร ความสงบกับความเคารพมันถึงเป็นอันเดียวกัน ความซื่อสัตย์สุจริต
ไม่มีต่อหน้าและลับหลัง มันถึงเป็นกระบวนการอันเดียวกัน

เราเอาตัวตนนำชีวิตเราจะมี ความสงบได้อย่างไร จะมีความเคารพการระ
ได้อย่างไร เราอาศัยหลักการอุดมการณ์อุดมธรรมนี้แหละเป็นการประพฤติกการปฏิบัติ

เราต้องรู้จักวัตร ข้อวัตรข้อปฏิบัติ มามีปิติมีสุขในการประพฤติกการปฏิบัติ
การปฏิบัติให้ติดต่อกันต่อเนื่องถ้าไม่ติดต่อกันเนื่องการปฏิบัติมันไม่ได้ผลแน่นอน
การปฏิบัติติดต่อกันเนื่องที่ไม่ขาดไม่ต่างไม่พร้อยถึงจะได้ผล

เราดูตัวอย่างที่มองเห็นนะ เค้าจะตอนต้นไม้ก็ใช้เวลาตอนกิ่งไม้ที่ขยายพันธุ์
เค้าก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ขึ้นไป ไก่ฟักไข่ด้วยแม่ของไก่ใช้เวลา ๓ อาทิตย์ มนุษย์เอาไข่
มาฟักไข่ด้วยไฟฟาก็ใช้เวลา ๓ อาทิตย์เหมือนกัน

การทำอะไรก็ต้องติดต่อกันต่อเนื่อง การเจริญสติปัญญาของพวกเราต้องติดต่อกัน
ต่อเนื่อง สัมมาสมาธิต้องเป็นความตั้งมั่นติดต่อกันต่อเนื่อง ศิลของเรารั้งเป็นสัมมาศีล
ที่ติดต่อกันต่อเนื่อง

เราอย่าพากันไปคิดว่าทำอย่างนี้แหละใครเค้าจะไปทำได้ ถ้าเราเข้าใจเห็นภัย
ในวิฆฏสงสารนั้นเป็นสิ่งที่ไม่ยาก เข้าใจปฏิบัติติดต่อกันอย่างมีความสุข
ถ้าเราไม่เข้าใจไม่เห็นภัยในวิฆฏสงสารมันจะเป็นเรื่องยาก เราทั้งหลายมันจะทำไม่ได้
ไปไม่ได้ เราทั้งหลายถึงเป็นได้แต่เพียงคน คำว่าคนมันไปไม่ได้ ก้าวไปก้าวหนึ่ง
ถอยกลับมาก้าวหนึ่งมันไปไม่ได้ มันเดินหน้าถอยหลังอยู่ที่เก่า

เราทั้งหลายต้องเห็นคุณค่าแห่งความเป็นมนุษย์ เอาความเป็นมนุษย์นี้
มาประพฤติมาปฏิบัติให้ติดต่อกันต่อเนื่อง

เราเห็นคุณค่าในการทำงาน เห็นคุณค่าในการที่มาบรรพชาอุปสมบท
เราได้รับทรัพยากรที่ประเสริฐแล้ว เราได้มาบรรพชาอุปสมบทแล้ว ได้มาถือศีล
ปฏิบัติธรรมแล้ว เราทั้งหลายต้องพากันมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติ
การปฏิบัติกัน

พระนักปฏิบัติรุ่นเก่านะ นับเอาตั้งแต่หลวงปู่มั่น ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น พระทีมนี่
พากันเอาพระธรรมพระวินัยอย่างเต็มทีเดียวบริสุทธิ์คุณ พระวินัยสิกขาบทน้อยใหญ่
ข้อวัตรกิจวัตรนี้ พากันมีปิติมีความสุขในการประพฤติ การปฏิบัติ

โพกัสในการประพุดติการปฏิบัติ พากันเจริญสติสัมปชัญญะ พากันเจริญ
พระกรรมฐาน

พระก็คือพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตรอันนี้เค้าเรียกว่าพระกรรมฐาน
มีพระธรรมพระวินัยเป็นพื้นฐาน

ให้รู้เข้าใจทำไมเค้าเรียกว่าพระกรรมฐาน คือเค้าเอาพระธรรมพระวินัย
เป็นพื้นฐานเค้าถึงเรียกว่าพระกรรมฐาน พระที่นี้มีคุณสมบัติปัญญา เพราะว่า
เป็นพระกรรมฐาน มีพระธรรมมีพระวินัย มีข้อวัตรกิจวัตรเป็นพื้นฐาน
เป็นพระกรรมฐาน โพกัสข้อวัตรปฏิบัติ ข้อวัตรกิจวัตร เน้นที่ตัวของท่านเอง
แต่ละท่าน ไม่มีใครต้องอาบัติกัน ไม่มีใครกล้าตริกันคิดในกามในพยาบาทกัน
เป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไปบวชเป็นตาผ้าขาวนี้จะสอนให้รู้ให้เข้าใจ
เรื่องความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป ไม่กล้าคิดเรื่องผู้หญิง ไม่กล้าคิดเรื่องไปกิน
ไปเที่ยวไปเล่น พวกนี้ไม่กล้า มีความละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เป็นผู้ที่มีหัวใจ
รับประเคน กายวาจาภิรียมารยาทรับประเคน คำว่าประเคนก็หมายถึงสงบมีปัญญา
มีแต่พระธรรมมีแต่พระวินัย มีแต่ปัญญา

เราทั้งหลายต้องพากันมาระลึกถึงพระพุทธเจ้า ระลึกถึงพระอรหันต์ เรามาระลึก
ถึงพระผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ เราจะได้เอาความถูกต้องกลับคืนมา เอาความสงบ
กลับคืนมา เอาพระนิพพานกลับคืนมา พระรุ่นนี้ถึงไม่มีใครต้องอาบัติอนิยต
ไม่มีใครต้องอาบัติสังฆาทิเสส เพราะได้ฝึกได้ฝนตั้งแต่ตาผ้าขาวแล้ว ว่าคิดเรื่องผู้หญิง
ไม่ได้ ไปตริเรื่องกินเรื่องเที่ยวเรื่องเล่น ไประลึกถึงเรื่องพ่อเรื่องแม่ไม่ได้
ต้องอยู่กับปัญญาอยู่กับความสงบอย่างนี้

การปฏิบัติต่อกับพวกมาตุคาม สตรีเพศ ก็เอาหลักการของพระอานนท์ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะเรื่องสตรีเพศมันเป็นขั้วบวกขั้วลบมันเป็นไฟฟ้าสองเส้นเดินขนานกันมา เมื่อสปาร์คกันเมื่อไหร่มันจะเกิดกระบวนการของไฟฟ้า ที่ท่านพระอานนท์ได้ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะว่าศาสนาจะยั่งยืนก็ต้องหยุดเรื่องกามเรื่องพยาบาท เพราะกามพยาบาทมันคือความปรุงแต่ง เมื่อเกี่ยวข้องกับสตรีเกี่ยวข้องกับเพศตรงข้ามก็ต้องมีหลักการที่พระอานนท์ทูลถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่า จะให้ข้าพเจ้าสาวกทั้งหลายปฏิบัติต่อสตรีเพศอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า อานนท์เอ๋ย อานนท์เอ๋ย

“ข้าแต่พระผู้มีพระภาค ในพรหมจรรย์นี้มีสุภาพสตรีเป็นอันมากเข้ามาเกี่ยวข้องอยู่ในฐานะต่าง ๆ เป็นมารดาบ้าง เป็นพี่หญิงน้องหญิงบ้าง เป็นเครือญาติบ้างและเป็นผู้เลื่อมใสในพระรัตนตรัยบ้าง ภิกษุจะพึงปฏิบัติต่อสตรีอย่างไร?”

“อานนท์เอ๋ย อานนท์เอ๋ย การที่ภิกษุจะไม่ดูไม่แลสตรีเพศเสียเลยนั้นเป็นการดี”

“ถ้าจำเป็นต้องดูต้องเห็นแล้ว พระเจ้าข้า”

“ถ้าจำเป็นต้องดูต้องเห็น ก็อย่าพูดด้วย อย่าสนทนาด้วย นั้นเป็นการดี”

“ถ้าจำเป็นต้องสนทนาด้วยแล้ว พระเจ้าข้า จะปฏิบัติอย่างไร”

“ถ้าจำเป็นต้องสนทนาด้วยก็จงมีสติไว้ ควบคุมสติให้ดี สำรวมอินทรีย์และกายวาจาให้เรียบร้อย อย่าให้ความกำหนัดยินดี หรือความหลงใหลครอบงำจิตใจได้ อานนท์! เรากล่าวว่าสตรีที่บุรุษเอาใจเข้าไปเกาะเกี่ยวนั้นเป็นมลทินของพรหมจรรย์”

“แล้วสตรีที่บุรุษมิได้เอาใจเข้าไปเกี่ยวเกาะแล้วพระเจ้าข้า จะเป็นมลทินของพรหมจรรย์หรือไม่?”

“ไม่เป็นซี อานนท์! เธอระลึกได้อยู่หรือเราเคยพูดไว้ว่า อารมณ์อันวิจิตร
 สิ่งสวยงามในโลกนี้มีไม่กี่อย่าง แต่ความกำหนัดที่เกิดขึ้นเพราะความดำริต่างหากเล่า
 เป็น काम ของคน เมื่อกระซอกความพอใจออกเสียได้แล้ว สิ่งวิจิตรและรูปที่สวยงามก็
 คงอยู่อย่างเก้อ ๆ ทำพิชอะไรมิได้อีกต่อไป”

เราพากันมาบรรพชาอุปสมบท เบื้องต้นเราต้องรู้เราต้องเข้าใจในการประพฤติ
 การปฏิบัติ เพราะเรามาบวชก็ต้องบวชทั้งกายบวชทั้งใจ เบื้องต้นใจไม่สงบ
 ก็ต้องให้กายมันสงบ เบื้องต้นใจไม่สงบก็ให้วาจา มันสงบ เบื้องต้นใจของเราไม่ดี
 ก็ให้กิริยามารยาทของเราดี ต้องเอาทางภายนอกก่อน ต้องเอาข้อวัตรกิจวัตร

ให้เรารู้เข้าใจ ถ้าไปพึ่งพระธรรมพระวินัย ข้อวัตรกิจวัตรต่าง ๆ เราจะเอาอะไร
 มาเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม เรามาบวชเราต้องมายกเลิกวิฆฏสงสาร
 ให้เข้าใจอย่างนี้ เรามาบวชมาประพฤติมาปฏิบัติเพื่อกำเลิกความไม่ถูกต้อง
 หรือยกเลิกวิฆฏสงสารด้วยหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม

เราอย่าไปคิดว่าค่อยเป็นค่อยไป ความรู้สึกว่าค่อยเป็นค่อยไปนี่คือความต่าง
 ความพร้อมนะ มันเป็นการลูปคล้ำในศีลในข้อวัตรปฏิบัติ

องค์ธรรมที่จะให้เป็นพระอริยเจ้าคือไม่ลูปคล้ำในศีลในข้อวัตรปฏิบัติ
 การที่คิดว่าค่อยเป็นค่อยไปนี่คือลูปคล้ำในศีลในข้อวัตรข้อปฏิบัติ นี่ไม่ใช่ศีลสมาธิ
 ปัญญานะ นี่คืออัตตาตัวตน ให้เรารู้เข้าใจ ต้องเอาพระพุทธเจ้าเป็นหลัก
 ต้องเอาพระอรหันต์เป็นหลักให้เข้าใจอย่างนี้

เรามาบวชเราจะมาเอาความคิดเห็นเราได้อย่างไร จะมาเอาความรู้สึกรู้สึกของเรา
 ได้อย่างไร

เราต้องรู้เราต้องเข้าใจ เราอย่าไปคิดว่าค่อยเป็นค่อยไป ความคิดอย่างนี้ ความรู้สึกอย่างนี้ มันก็จะไปของมันเรื่อย ๆ มันจะทำให้เราเสียกาลเสียเวลา เสียข้อวัตรเสียกิจวัตร นี่มันเป็นความเสียหายทั้งส่วนตัวและส่วนรวม

เราอย่าไปมีความรู้สึกอย่างนี้ ความคิดอย่างนี้ นี่แสดงว่าสติเราอ่อน สัมปชัญญะอ่อน เราต้องเพิ่มสติปัญญาขึ้นอีก เราปล่อยให้ความคิดของเราคิดอย่างนี้ ได้อย่างไร เราเจริญสติสัมปชัญญะมากขึ้นอีก เห็นภัยในวัฏฏสงสารมากขึ้นกว่านี้อีก

เราไม่ต้องมาอาศัยวัดของพระพุทธเจ้าเป็นเครื่องอยู่นะ เราอย่ามาอาศัยสถานที่ของพระพุทธเจ้าเป็นที่อยู่ที่หากินนะ ถ้าเราประพฤติปฏิบัติไม่ได้เราก็ลาสิกขาไปเสีย เราอย่ามาคิดว่าค่อยเป็นค่อยไป ค่อยเป็นค่อยไป

พระผู้ที่บวชเก่าวบชหลักต้องเป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ถ้าทำไม่ได้ ปฏิบัติไม่ได้ก็ลาสิกขาไปเสีย ให้มันไม่มีพระก็อย่าให้มันมีโจร ให้มันเจ้ำกันไป

พระเก่าทั้งหลายผู้บวชนานทั้งหลายต้องเข้าถึงธรรมเข้าถึงปัจจุบันธรรม เข้าถึงความสงบเข้าถึงปัญญา

ที่เราเข้าใจกันนะว่าค่อยเป็นค่อยไปนี่มันไม่ได้นะ

อย่าไปคิดว่าทำเหมือนพระพุทธเจ้าจะมีใครเข้ามาบวช ไม่มีใครเข้ามาบวชนั้น ดีแล้ว ถ้าทำไม่ได้ก็ไม่ต้องมาบวช

หลายปีมาแล้ว หลายสิบปีมาแล้ว พวกที่มาบวชน้อยลง เนื่องมาจากผู้ที่มาบวช ไม่ได้มาบวชเป็นพระธรรม ไม่ได้มาบวชเป็นพระวินัย มาบวชเป็นตัวเป็นตน เป็นนิติบุคคลตัวตนเลยไม่มีใครเค้าอยากจะมาบวช เพราะคนส่วนใหญ่เค้าไม่เห็นด้วย

เค้าไม่โอเคด้วย จะโอเคก็ตั้งแต่พวกที่มามีบวชเพื่อเอาศาสนาของพระพุทธเจ้า
หาอยู่หาฉันหาเลี้ยงชีพ

เราคิดดูดี ๆ ด้วยปัญญาละ ถ้าโรงเรียนที่ไหนเค้าสอนดี ๆ เค้าพาลูกพาหลาน
เค้าปฏิบัติดี ๆ เค้าส่งลูกส่งหลานไปเรียนไปศึกษาทั้งในประเทศต่างประเทศ
เสียเงินเท่าไรค่าเทอมแพงเท่าไรเค้าก็ไม่ว่า เพราะคนทั้งหลายเค้ามีปัญญา
ถ้าโรงเรียนไหนไม่ดี ปฏิบัติไม่ดีเค้าก็ไม่อยากส่งลูกส่งหลานเข้าไปเรียนไปอยู่

เจ้าอาวาสทั้งหลายประธานสงฆ์ทั้งหลาย พระผู้ที่บวชนานทั้งหลายต้องรู้เข้าใจนะ
อย่าไปโทษคนอื่น อย่าไปโทษประชาชนนะ ว่าคนเค้าไม่มีศรัทธา ไม่มีใครเค้า
อยากจะทำบวช เค้าจะมาบวชทำไมให้เงิให้เสียเวลาทำไม ให้รู้เข้าใจให้มีปัญญา
สัมมาทิฐิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเอาตัวตนเป็นที่ตั้งชีวิตของเราก็อ้อมพังทลายล้มละลาย
มันจะพังทลายเหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยประเทศไทยนี้ละ

ตึก สตง.อยู่ที่กรุงเทพมหานคร ตึก ๓๐ กว่าชั้น ตึก สตง.ด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
เอาความหลงนำชีวิตเอาทุจริตนำชีวิต ชีวิตมันเลยพังทลาย ชีวิตมันพังทลายนะ
ตึกสตง.มันพังทลายด้วยนิติบุคคลตัวตนพังทลายด้วยทุจริตมันจะไปแก้ไขตั้งแต่
ภายนอกมันจะไปพัฒนาตั้งแต่วิทยาศาสตร์จะไปเอาความสุขบนความหลง
ชีวิตเลยพังทลายนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ตั้งนะ เราคิดดูดี ๆ นะ ตึกใหญ่กว่าสูงกว่าตึก สตง.ทั้งหลาย
สิบตึกที่กรุงเทพมหานครที่ปริมณฑล เค้าไม่พังทลายเหมือนตึกสตง. เพราะพอที่จะรับ
น้ำหนักได้ ไม่ใช่ไม่โก่งกิ้นคอร์รัปชั่นนะ แต่เค้าโก่งกิ้นคอร์รัปชั่นน้อยพอที่จะรับ

แผ่นดินไหวจากมณฑลทะเลประเทศพม่า ศูนย์กลางแผ่นดินไหวอยู่ที่เมืองมณฑลทะเลประเทศพม่าห่างไกลกันตั้งนับพันกิโล

นี้ให้เรามองเห็นในแง่มุมความไม่ถูกต้องนะ ชีวิตที่เอาความไม่ถูกต้องนำชีวิตมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี้แหละ

เราทั้งหลายถึงต้องเป็นผู้ละอายต่อบาปเกรงกลัวต่อบาป เห็นภัยในวัฏฏสงสาร รู้จักความคิดรู้จักอารมณ์เหมือนท่านพระอาจารย์ลี ธัมมธโร วัดอโศการาม สมุทรปราการ ท่านรู้จักความคิดการปรุงแต่งของตัวเอง ท่านรู้จักว่าความปรุงแต่งนี้มันคือวัฏฏสงสารนะ ท่านรู้จักความปรุงแต่ง เพราะความปรุงแต่งมันเป็นทุกข์อย่างยิ่ง

เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง ชีวิตนี้ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. เพราะมันไม่ถูกต้อง มันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง. นี้แหละ

ตึก สตง.ที่อยู่กรุงเทพมหานครอยู่เมืองหลวงอยู่เมืองกรุง เป็นศูนย์รวมของประเทศ เหมือนสมองเป็นศูนย์รวมของร่างกาย เหมือนหัวใจเป็นศูนย์รวมของสรีระร่างกาย

สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินที่บริหารประเทศ บริหารแผ่นดินไม่เข้าใจในการประพฤติกการปฏิบัติ เอาแต่ความรู้เอาแต่วิทยาศาสตร์เอาแต่ตัวเอาแต่ตนไปแก้แต่สิ่งภายนอก ไม่ได้แก้ตัวเองไปพร้อม ๆ กัน

การพัฒนาวิทยาศาสตร์มันต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันมันถึงถูกต้องนะ พัฒนาทั้งภายนอกภายในด้วยความรู้ความเข้าใจให้ครบวงจร อริยมรรคองค์แปดถึงเป็นความรู้ความเข้าใจ เพื่อการประพฤติกการปฏิบัติมันจะได้สมบูรณ์ สมบูรณ์ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะด้วยความถูกต้อง

มันต้องรู้ธรรมรู้ปัจจุบันธรรม รู้ธรรมธรรมนุญนะ ถ้าเราไปจัดการแต่สิ่งภายนอก เราไม่ได้จัดการตัวเองมันก็ต้องพังทลายเหมือนตึก สตง.นี่นะ

การบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่น มันต้องรู้เข้าใจแล้วมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตา ในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของเราให้สมบูรณ์

ถ้าเรามีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติมันก็มีความสุขอยู่แล้ว ด้วยความรู้ความเข้าใจ

เราต้องรู้จักการประพฤติการปฏิบัติ ทั้งกายวาจาใจกิริยามารยาทอาชีวะ เราต้องเน้นมาที่ตัวเราในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อทำหน้าที่ของตัวเอง ให้มันสมบูรณ์ เราทั้งหลายจะไม่ได้พังทลายเหมือนตึก สตง.

ถ้าใครมีตัวมีตนบุคคลนั้นคือทุจรีตนะ เราทั้งหลายจะได้รู้ว่าทุจรีตนั้นคือตัวตนนะ ใครเอาตัวตนนำชีวิตบุคคลนั้นคือบุคคลที่ทุจรีต เราต้องรู้จักธรรมรู้จักธรรมนุญ ปัญหาต่าง ๆ นั้นมันอยู่ที่ทุจรีตนะ

การที่จะบริหารตัวเองบริหารบุคคลอื่นต้องยกเลิกทุจรีต ถึงจะเป็นนักบริหาร ตัวเองนักบริหารคนอื่นด้วยการรู้เข้าใจในการบริหารในการปฏิบัติ

ตำแหน่งที่เค้าแต่งตั้งให้เราเป็นลายลักษณ์อักษรเป็นตำแหน่งที่ให้เรามาเสียสละ มารับผิดชอบโฟกัสในการประพฤติการปฏิบัติ ไม่ใช่ตำแหน่งที่ให้พวกเราทั้งหลาย มาทุจรีตนะ

ให้ถือว่ามันเป็นตำแหน่งที่ทรงเกียรติมีเกียรติมีศักดิ์ศรี เอาตัวตนเป็นที่ตั้ง มันจะมีเกียรติมีศักดิ์ศรีได้อย่างไร ถึงพวกเราทั้งหลายจะพากันใส่สุทผูกเนคไท

ห้อยเหรียญตรา เป็นผู้ทรงเกียรติมันก็ไม่เป็นผู้ทรงเกียรตินะ มันเป็นผู้ทรงความหลง
ต่างหาก ทรงความโง่ความหลงมลายต่างหากละ

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเราจะเข้าถึงบริสุทธิ์คุณ เข้าถึง
ธรรมบุญเข้าถึงรัฐธรรมบุญไม่ได้ เอาตัวตนเป็นที่ตั้งมันเป็นอบายมุขอบายภูมินะ
มันตกอยู่ในภพภูมิของ ๓๑ ภพภูมิ

ในภพภูมิของวิฆเนศวรนี้มีอยู่ ๓๑ ภพภูมิ ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจมันก็จะอยู่ใน
ระนาบของ ๓๑ ภพภูมินี้แหละ

เค้าถึงมีศัพท์ว่าคน คนนี้หมายถึงตัวถึงตน หมายถึง ๓๑ ภพภูมินี้แหละ
ภพภูมิที่เวียนว่ายตายเกิดมีทั้งหมด ๓๑ ภพภูมิ

เราต้องรู้เข้าใจ เราจะได้ประพฤติปฏิบัติ เราจะได้ย่ำต๊อกกับความหลงที่มีศัพท์
ว่า “คน” คนนี้ความหมายหมายถึงความไม่รู้ไม่เข้าใจ ความไม่รู้ไม่เข้าใจนั้น
มันจะวกลงอยู่ที่เก่า มันจะเป็นผู้ไม่มีศีลไม่มีสมาธิไม่มีปัญญา สัมผัสกับอะไรก็ไปกับ
สิ่งนั้น ๆ อยู่ในภพภูมินั้น ๆ

เรารู้เราเข้าใจเราจะได้หยุดภพภูมินั้น ๆ ด้วยความรู้ความเข้าใจด้วยการประพฤติ
การปฏิบัติ เพื่อเราทั้งหลายจะได้ว่างจากสิ่งที่มีอยู่ด้วยความรู้ด้วยความเข้าใจ
ถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจเค้าเรียกว่ามันหลง มันวกลงในความหลงอย่างนั้น จิตใจวกลง
อย่างนั้นมันจะไปไหนไม่ได้ มันจะเป็นได้แต่เพียงคนเป็นได้แต่เพียงความหลง
หัวใจของบุคคลนั้นมันจะอยู่ในระนาบแห่งความหลงหรือว่าหัวใจบ่อนคาสีโน
เอาตัวตนเป็นที่ตั้งคือหัวใจบ่อนคาสีโน หัวใจบ่อนทำลายความถูกต้อง
หัวใจบ่อนความหลง

ให้เราตั้งใจ เราจะได้เห็นภัยในความไม่ถูกต้องเห็นภัยในวัฏสงสาร ด้วยปัญญาบริสุทธิ์คุณ ด้วยเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอ พอใจยินดีมีปิติมีความสุข มีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ เพื่อเอาธรรมนำชีวิต เอาธรรมนำชีวิตร หัวใจของเราทั้งหลายจะได้หยุดอบายมุขอบายภูมิ

เราทั้งหลายถ้าเราไม่รู้ไม่เข้าใจ เราทั้งหลายจะพากันคิดว่า ความสุขทั้งหลาย ได้มาจากสิ่งที่อำนวยความสะดวกความสบายด้วยการพัฒนาวิทยาศาสตร์ อันนี้จริงอันนี้ถูกต้อง ความสุขทั้งหลายมันอยู่พัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์

เราทั้งหลายต้องมีสัมมาทิฐิเราต้องมีความรู้ความเข้าใจพัฒนาวิทยาศาสตร์ ก็ต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กัน ถ้าเราพัฒนาวิทยาศาสตร์มันก็ยังเป็นนิติบุคคล ตัวตนอยู่

เราต้องพัฒนาใจไปพร้อม ๆ กันด้วยความรู้ความเข้าใจเราทั้งหลายนะ ถึงเป็นการพัฒนาครบวงจรด้วยความรู้ความเข้าใจ ถ้าไม่เข้าใจก็จะเอาความหลง นำชีวิตเอาวิทยาศาสตร์นำชีวิต

เราต้องเอาทั้งวิทยาศาสตร์เอาทั้งจิตใจไปพร้อม ๆ กันนะ

เราอย่าไปคิดว่าประเทศสิงคโปร์นั่นนะประเทศเล็ก ๆ เท่อำเภอนึง ของเมืองไทยก็ไม่ได้ เค้าพัฒนาหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์เป็นหนึ่งในเอเชีย เพราะเค้าตั้งบ่อนคาสิโน มาเก๊าส่วนหนึ่งของประเทศจีนเค้าก็รวยเพราะเค้าพัฒนา ตามหลักเหตุตามหลักวิทยาศาสตร์

พวกเราทั้งหลายเมื่อมีปัญญาแล้วต้องรอบคอบนะ มีปัญญาแล้วต้องรอบคอบ อย่าลืมนะชีวิตของเรามันเป็นรายรับรายจ่ายนะ เราไปจับทางงูเดียวงูมันจะมากัดเรา

งูพิษมันจะมากัดเรานะ การที่เราเอาหลักการอุดมการณ์มันดีแล้วถูกต้องแล้ว เราต้องมีหลักการมีอุดมการณ์แล้วก็มีอุดมธรรมนะ หลักการอุดมการณ์มันดีแล้ว ถูกต้องหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์นะ แต่ต้องไม่ทิ้งอุดมธรรมนะ

เราเอาตัวตนเป็นที่ ตั้งเอาความรู้สึกที่เอาตัวเป็นที่ ตั้งมันเป็นหลักการ เป็นอุดมการณ์แล้วอุดมด้วยความหลงนะ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านให้เราเอาทั้งหลักการอุดมการณ์ แล้วก็ยกเลิกอุดมหลงนะ

ให้เอาอุดมธรรมให้เอาธรรมเอาธรรมบุญมันถึงจะสมบูรณ์เข้าถึงความพอเพียง เพียงพอเข้าถึงความพอดี เราอยากได้มากมันก็ไม่มาก เราอยากได้น้อยมันก็ไม่น้อย เราต้องรู้จักความพอดีเข้าสู่ความสมดุลทั้งรายรับรายจ่าย

เหมือนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเข้าถึงความพอเพียงเพียงพอเข้าถึง ความพอดี การประสูติของพระพุทธเจ้าถึงเป็นวันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ ตรัสรู้ก็เป็น วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำเสด็จดับขันธปรินิพพานก็วันเพ็ญ ๑๕ ค่ำ

เราต้องรู้เข้าใจในการประพฤติการปฏิบัติ เราทั้งหลายจะได้รู้หลักการ รู้อุดมการณ์แล้วก็อุดมธรรม เราอยู่ที่ไหนก็พากันปฏิบัติได้ เมื่อเรามีลมปราณ มีอายตนะภายใน ๖ ภายนอก ๖ มีธาตุทั้ง ๔ ขันธ์ทั้ง ๕ อยู่ที่ไหนก็ปฏิบัติได้

ให้รู้เข้าใจมีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ

อย่าไปคิดด้วยอวิชชาความหลงเอาแต่หลักการอุดมการณ์เอาแต่วิทยาศาสตร์ ถ้าเรารวย รวยความหลงมันไม่ตึ้นนะ รวยความโง่หลงมกมายเรียกว่ารวยไสยศาสตร์ มันไม่ตึ้นนะ ไม่ใช่ความดีมันไม่ใช่บารมีไม่ใช่ปัญญาบริสุทธิ์คุณนะ มันเป็นความหลงนะ

ให้เราเข้าใจ อย่าไปคิดว่าทำไมเราโง่ไปตั้งหลายปี ประเทศสิงคโปร์ประเทศ
เค้เล็กนิตเดียวเค้ตั้งบ่อนคาสีโนเค้รวัยกัน ประเทศมาเก๊าก็เหมือนกัน
เค้รวัยกัน

ประเทศสิงคโปร์เค้มีหลักเหตุผลมีหลักวิทยาศาสตร์นะ เค้คิดว่าประเทศ
สิงคโปร์มันเล็กนิตเดียว จะทำเกษตรกรรมก็ไม่ได้ จะทำอุตสาหกรรมก็ไม่ได้
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโนด้วยหลักเหตุผลหลักวิทยาศาสตร์ก็รวัยได้ เพราะคนในนี้โลกนี้
มันคนมีความไม่ฉลาด เอาความหลงนำชีวิต เอาตัวตนนำชีวิตมันมีมาก
ถ้าเราตั้งบ่อนคาสีโน เราสามารถรวัยได้ทางวัตถุ ด้วยเหตุผลทางวิทยาศาสตร์
เค้ถึงพากันตั้งบ่อนคาสีโน จะเรียกบ่อนคาสีโนก็ได้หรือเรียกบ่อนแห่งความหลงก็ได้
มันคืออันเดียวกัน

ให้เราเข้าใจ ประเทศไทยเราแผ่นดินกว้างใหญ่ไพศาลเราต้องรู้เข้าใจว่า
เราทั้งหลายอย่ายินดีในการเอาความหลงนำชีวิต อย่าไปยินดีในการเอาบ่อนคาสีโน
นำชีวิตนะ

พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์ ศาสดาทุกศาสนาเค้มายกเลิกบ่อนคาสีโน
มายกเลิกอบายมุขอบายภูมิ ให้เราเข้าใจ ถ้าเราเข้าใจ ทุกอย่างนะไม่มีปัญหา
ปัญหาอยู่ที่เราไม่รู้ไม่เข้าใจนะ

เหมือนประเทศไทยของเรานี้แหละ โครงการยกเลิกเหล้ายกเลิกเบียร์
ยกเลิกสิ่งเสพติดยาเสพติดที่มันเป็นอบายมุขแห่งชีวิต ที่มันเป็นอบายภูมิแห่งชีวิต

เกือบร้อยปีของโครงการพากันประพฤติดีปฏิบัติด้วยความไม่รู้ไม่เข้าใจ
ตั้งอยู่ในความประมาท เอาความหลงนำชีวิตเอาความประมาทนำชีวิต

มันก็ปฏิบัติไม่ได้ มันก็ยิ่งมากกว่าเก่า ไม่รู้ไม่เข้าใจ เอาความหลงนำชีวิต ความหลงก็เลยยิ่งใหญ่ใหญ่ยิ่ง

มันก็แก้ปัญหามาไม่ได้ มันยิ่งมากทวีคูณ มันก็ไปของมันเรื่อย มากยิ่งกว่าเก่า ทวีคูณยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก

อย่างการสวมหมวกกันน็อกอย่างนี้แหละ มอเตอร์ไซด์เข้ามาในเมืองไทย ประเทศไทย ไม่ต่ำกว่า ๖๐ ปี ขณะนี้เวลานี้ก็ยังทำไม่ได้ เรื่องสวมหมวกกันน็อกนี้ ที่ให้ประชาชนผู้ขับขี่จักรยานยนต์เพื่อสะดวกในการสัญจรไปมา ได้ออกกฎหมาย บังคับตั้งแต่ปีพุทธศักราช ๒๕๒๕ ขณะนี้เวลานี้มันก็เป็นเวลาจนจะ ๕๐ ปีแล้ว ก็ยังพากันทำไม่ได้

ถ้าเราเข้าใจว่า การทำอะไรตามใจตามอัธยาศัยนี้ไม่ได้ มันเป็นความเสียหาย ทั้งตัวเราและส่วนรวม มันไปไม่ได้ ชีวิตของเรามันไปไม่ได้นะ ชีวิตนี้มันพังทลาย เหมือนตึก สตง.ของเมืองไทยนี้แหละ

เราต้องเข้าใจ ทุกคนต้องเข้าใจ ไม่ใช่เข้าใจเฉย ๆ ต้องเข้าสู่ภาคประพฤติ ภาคปฏิบัติ มีปิติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติการปฏิบัติ ถ้าไม่อย่างนั้น มันก็จะไปของมันด้วยความไม่ถูกต้องอย่างนี้แหละ

พูดอย่างนี้ให้พวกเราทั้งหลายพากันเข้าใจนะ นี่มันเป็นธรรมเป็นธรรมนุญเป็น ปัญญาบริสุทธิ์คุณให้รู้เข้าใจ นี่เป็นความดีที่ประกอบด้วยปัญญา นี่คือธรรมนุญ รัฏฐธรรมนุญ นี่เป็นความมั่นคงของชาติคือความเกิด ด้วยเหตุที่ถูกต้อง ไม่มีความผิด ถูกต้องนะ ความถูกต้องหมายถึงบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ตัวตน นั่นแหละคือความถูกต้อง เป็นความมั่นคงของพระศาสนา ศาสนาคือธรรมนุญรัฏฐธรรมนุญ เป็นความมั่นคงของ

พระมหากษัตริย์นั้นได้แก่ปัญญาบริสุทธิ์คุณ ไม่ใช่ปัญญาเพื่อตัวตน ปัญญาบริสุทธิ์คุณนี้เป็นความหมายของพระมหากษัตริย์ พระมหากษัตริย์ทุก ๆ พระองค์ที่ขึ้นครองราชย์ถึงทรงทศพิธราชธรรม เอาทศพิธราชธรรมนำชีวิต คำว่าพระหมายถึงไม่มีตัวไม่มีตนให้เข้าใจ ถ้ามีตัวมีตนก็ไม่ใช่พระไม่ใช่ธรรมบุญไม่ใช่รัฐธรรมบุญ

นี้เป็นพระธรรมเป็นพระวินัย เป็นพระศาสนา เป็นพระมหากษัตริย์ ไม่ใช่ตัวไม่ใช่ตน เป็นธรรมเป็นธรรมบุญ เพื่อให้เป็นหลักการอุดมการณ์อุดมธรรม ให้เรารู้ให้เข้าใจ เราทั้งหลายจะได้พากันประพฤติปฏิบัติให้ถูกต้อง ทำให้ถูกต้อง จะได้ไม่พากันทำความผิด เพื่อเข้าสู่ขบวนการแห่งความถูกต้องของรัฐธรรมบุญในการดำเนินชีวิต การดำเนินชีวิตต้องไม่เอาความผิดดำเนินชีวิต

ที่กล่าวมาทั้งหมดนี้นะ เพื่อให้พวกเราทั้งหลายพากันรู้ความจริงรู้สัจธรรมตามความเป็นจริง ว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้นคือเหตุคือปัจจัย เพราะสิ่งนี้มีสิ่งต่อไปมันถึงมีเพื่อเอาบทเรียนที่ผ่านมา เพื่อเราจะได้ก้าวไปด้วยปัญญาสัมมาทิฐิ เป็นการพัฒนาระหว่างใจกับวัตถุไปพร้อม ๆ กัน ไม่ได้ว่าให้พระ เพราะว่าพระนั่นคือพระธรรม พระวินัยคือบริสุทธิ์คุณไปว่าให้พระไม่ได้ เพราะว่าให้พระมันบาปเอาตัวเอาตนมันก็บาปอยู่แล้ว จะไปว่าให้พระธรรมพระวินัยว่าให้ความถูกต้อง ว่าให้ธรรมบุญ รัฐธรรมบุญได้อย่างไร ให้เข้าใจนะ

นี้บรรยายพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่เป็นบริสุทธิ์คุณ เพื่อเป็นแสงสว่างนำทางชีวิต เพราะชีวิตของเราอายุขัยอยู่ได้ชั่วศตวรรษหนึ่งคือร้อยปี ถ้าเราปฏิบัติดีปฏิบัติชอบมีปีติมีความสุขมีเอกัคคตาในการประพฤติปฏิบัติ อยู่ได้มากกว่าร้อยปี

เราทั้งหลายต้องรู้เข้าใจจะได้มีปัญญา ตามโอวาทคำสอนของหลวงปู่มั่น
ท่านตรัสว่า

ความไม่ยั่งยืน เป็นสิ่งที่ยิ่งใหญ่และแน่นอนนะ

ความยิ่งใหญ่ คือความไม่ยั่งยืนนะ

ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ คือชีวิตที่อยู่ด้วยทาน ศีล เมตตา และกตัญญู

ชีวิตที่มีความดี อาจมิใช่ความยิ่งใหญ่ แต่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่ ต้องอาศัยคุณธรรม
ความดีเป็นปัญญาบริสุทธิ์คุณเท่านั้น การระงับสังขารทั้งหลายด้วยความรู้ความเข้าใจ
เป็นความรู้คู่กับการประพฤติการปฏิบัติ นั่นแหละคืออริยมรรค เป็นหนทางที่ประเสริฐ
มีพระนิพพานตั้งแต่ในปัจจุบัน ไม่ต้องรอพระนิพพานเมื่อตายแล้ว ปัจจุบัน
ไม่มีพระนิพพาน อนาคตจะมีพระนิพพานได้อย่างไร ให้เรารู้เข้าใจเรื่องพระธรรม
พระวินัย พระธรรมพระวินัยที่เป็นสัมมาทิฐิ เพื่อหยุดวิภวสัญญาสงสารนั่นแหละ
คือพระนิพพาน ให้พวกเรารู้เข้าใจในเรื่องพระนิพพาน ให้เข้าใจนะ

โอวาทขององค์หลวงพ่อกัณหา สุขกาโม

เมตตาให้ไว้ในเช้าวันพฤหัสบดีที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๘

ณ วัดป่าทรัพย์ทวีธรรมาราม ต.วังหมี่ อ.วังน้ำเขียว จ.นครราชสีมา